

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

w sprawie **D. K.**

skazanego za czyn z art. 198 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 7 marca 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 16 czerwca 2023 r., sygn. akt VI Ka 49/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 4 października 2022 r., sygn. akt II K 315/20,

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego nieuiszczoną opłatą od kasacji w wysokości 450 zł oraz wydatkami postępowania kasacyjnego.

[PGW]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z 4 października 2022 r. sygn. akt II K 315/20 skazał D. K. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się bezpośrednio i pośrednio z pokrzywdzoną Ż. M. oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 100 metrów na okres 8 lat.

Ponadto Sąd zasądził od oskarżonego D. K. na rzecz pokrzywdzonej Ź. M. kwotę 30.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Od powyższego wyroku apelację wnieśli Prokurator Rejonowy w Mysłowicach oraz obrońca D. K.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, na skutek rozpoznania apelacji, wyrokiem z dnia 16 czerwca 2023 r., sygn. akt VI Ka 49/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył orzeczoną karę pozbawienia wolności do 4 lat, w pozostałej części utrzymując wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach wniósł obrońca skazanego D. K., zaskarżonemu w całości wyrokowi zarzucając:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak należytego wskazania czym kierował się Sąd Okręgowy w Gliwicach uznając zarzuty i wnioski apelacji obrońcy za niezasadne w odniesieniu do oceny wiarygodności zeznań świadków i utrzymanie w mocy przez Sąd Okręgowy w Gliwicach orzeczenia Sądu I instancji pomimo zaistnienia okoliczności uzasadniających jego uchylenie bądź zmianę, jako że naruszył w sposób jaskrawy zasadę prawdy materialnej opisaną w art. 2 § 2 k.p.k., co zostało uwidocznione w uzasadnieniu wyroku, które nie zawiera żadnego odniesienia do wiarygodności zeznań świadków, którzy składając zeznania obawiali się swojej odpowiedzialności karnej, co stanowiło brak rozpoznania zarzutu apelacji obrońcy obrazy prawa karnego procesowego, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a odnoszących się do braku należytej oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonych a w konsekwencji nie stanowiło rzeczywistej kontroli instancyjnej;

2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 440 k.p.k. polegające na zaniechaniu przez Sąd Okręgowy w Gliwicach, który przejmując obowiązki Sądu I Instancji w sytuacji niedokonania przez ten Sąd w uzasadnieniu orzeczenia prawidłowej, spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. oceny dowodów - przeprowadzenia prawidłowej, a także wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz należytego

rozważenia i ustosunkowania się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, jak i wspierającej ich argumentacji zawartej w uzasadnieniu środka odwoławczego w szczególności w odniesieniu do art. 424 k.p.k. pomimo zaistnienia okoliczności uzasadniających jego uchylenie bądź zmianę, jako że naruszył w sposób jaskrawy zasadę prawdy materialnej opisaną w art. 2 § 2 k.p.k., uzasadniając wyrok w sposób, który nie jest logiczny.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną i jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego D. K. należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 519 k.p.k. kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko prawomocnemu orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania przez ten sąd zwykłego środka odwoławczego.

Na wstępie rozważań zaznaczyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

W orzecznictwie zasadnie podkreśla się również, że możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem ze wskazanych wyżej powodów istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie może więc służyć temu, aby doszło do ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej. W toku takiego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności i trafności dokonanych ustaleń faktycznych oraz nie bada się współmierności orzeczonej kary (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 roku, IV KK 276/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2019 roku, II KK 210/19).

Tymczasem zarzuty sformułowane w kasacji obrońcy skazanego D. K. prowadzą się do twierdzenia, że Sąd Okręgowy w Gliwicach, dokonując kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej, wadliwie rozpoznał zarzuty apelacyjne dotyczące obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Ponadto zdaniem skarżącego Sąd Okręgowy zaniechał przeprowadzenia prawidłowej, a także wszechstronnej kontroli odwoławczej, uzasadniając wyrok w sposób nielogiczny. W ocenie Sądu Najwyższego podniesione zarzuty kasacyjne są niezasadne. Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku Sądu II instancji, pozwala na stwierdzenie, że Sąd ten, stosownie do dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k., rozważył wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w apelacji obrońcy D. K., a następnie, realizując wymagania dotyczące treści pisemnego uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, wskazane w art. 457 § 3 k.p.k., podał, czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski zawarte we wniesionej apelacji uznał za niezasadne. Nie ulega wątpliwości, że Sąd Okręgowy w Gliwicach odniósł się do wszystkich kwestii podnoszonych przez obrońcę D. K. w apelacji, a dotyczących oceny wiarygodności dowodów z zeznań świadków W. L., K. P. oraz P. L., przedstawiając w tej materii pełną i wyczerpującą argumentację. Tym samym Sąd Najwyższy nie dopatrył się w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach błędów pod względem logicznym ani też pod żadnym innym względem. Powtórzenie przez Autora kasacji tych samych kwestii, które były już przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego, w rzeczywistości zmierza do ponowienia w postępowaniu kasacyjnym kontroli odwoławczej orzeczenia sądu pierwszej instancji. Natomiast brak uzyskania przez skazanego satysfakcjonującego rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, nie może stanowić podstawy do kwestionowania orzeczenia tego Sądu. Skarżący po raz kolejny usiłuje podważyć tę część zeznań powołanych wcześniej świadków, która wskazuje na sprawstwo skazanego, opierając się na założeniu, że świadkowie ci mogli z chęci uniknięcia odpowiedzialności karnej złożyć zeznania, które będą obciążać D. K. Wnoszący kasację obrońca ignoruje jednak pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz dobrze uargumentowane stanowisko Sądu odwoławczego, polemizując z dokonaną przez Sąd I instancji oceną materiału dowodowego, a w

pełni zaaprobowaną przez Sąd II instancji. Tak skonstruowana kasacja nie może odnieść zamierzonego skutku.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zaś na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[PGW]

[a!]